

Vianoce – vo dne

Jn 1, 1 – 5.9 – 14

25. december 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Vianoce sú pre nás kresťanov tým najmilším sviatkom, dokonca niekde ho v istej podobe slávia aj nekresťania. Nás tento sviatok zvykne pritiahnúť do chrámu. Prečo? Pre mnohých je v tom kus melanchólie, ktorá tak či onak je stále prítomná v celej súčasnej kultúre. Možno nám je ľúto za strateným detstvom, za časom, ktorý sa už pomínul. Spomienky na detstvo nám pripomínajú, že aj mnohé zo zápasu o dobro, mnohé z predsavzatí s ktorými sme vstupovali do života, sme už vzdali, mnohé sa nám už stratilo. To lepšie v nás sme v zápase o trochu väčší kus pozlátky dobrovoľne zanechali. Iste, aj takéto melancholické Vianoce majú určitý význam, prinajmenšom sa na chvíľu zastavíme. Ale ide na Vianoce len o to? Naozaj už nemajú Vianoce ambíciu premieňať naše životy k lepšiemu?

Skúsme sa ešte raz pozrieť na text dnešného evanjelia. Evanjelium hovorí o Ježišovi Kristovi ako o svetle, ktoré prišlo na svet, ale hovoria o ňom aj ako o slove, ktoré sa stalo telom.

Možno si v duchu pomyslíme, veď toto som už počuli veľa krát, to nemôže zmeniť môj život. A okrem toho, Ježiš ako Slovo? Veď slov je okolo nás veľa, je ich nadbytok. Všade počúvame slová a zväčša už len preletia ponad naše hlavy, neovplyvnia náš život. A predsa, aj dnes platí zásada, že slová hýbu a príklady priťahujú. Len sa musí jednať o ozajstné slová - také, ktoré sa dotýkajú nášho srdca, ktoré naozaj menia naše životy. Sú to slová ktoré sa naozaj stali telom, premenili sa na skutočný život a tak môžu byť príkladom. To sú príklady, ktoré nás priťahujú, menia.

Nájsť také slová nie je ľahko. Poznáme to aj ja. Koľkokrát som si starostlivo pripravil kázeň, myslel som si, že je dobrá, rozumná a potom som cítil, že to neoslovuje. Že v tom bolo viac hlavy ako srdca. A tak sa všetci musíme učiť byť s našou rečou opatrnejší. Musíme sa učiť rozlišovať medzi slovami a slovami. Sú slová, ktoré rozširujú naše vedomosti, poznanie, slová, ktoré bývajú zaznačené písmom a týchto slov sú plné knižnice a dnes aj internet. To sú slová o niečom. Ony síce rozširujú naše poznanie, študentom vypĺňajú čas, ale nemajú ambíciu meniť naše srdcia, naše životy. Hoci aj také slová sú potrebné. Ale oveľa potrebnejšie sú dnes slová, ktoré nechcú hovoriť o niečom, ale hovoria z niečoho - hovoria z postoja duše, srdca. Sú to slová, ktoré hovoria zo srdca, ktoré hovoria zo života. Zaiste taká reč nie je ľahká, nie je ľahké sa jej naučiť, možno pre niekoho ostane cudzou rečou navždy, na celý život. Aj my sa jej v dospelosti len ťažko učíme. Aká je to teda reč, aké slovo mal evanjelista na mysli, keď hovoril o tom, že slovo sa stalo telom? Jeden z mojich kamarátov to kedysi vyjadril básnicky, keď to nazval slovami, z ktorých sa život rodí a z ktorých sa reč tvorí.

Vianoce sú oslavou takého slova, takej reči. Ježiš sám sa stal Slovom, ktoré má moc meniť naše životy, naše srdcia k lepšiemu. Ježiš je slovo, ktoré chce aby sme ho nielen počúvali, ale aby sme sa aj my naučili rozprávať jeho rečou. Ježiš Kristus je Slovo, ktoré chce pôsobiť aj v nás a skrze nás.

Vianoce nám nielen hovoria o Ježišovi Kristovi. Vianoce chcú aby sme si aj my jeho reč osvojili, aby sme aj my premieňali náš svet zvnútra. Aby sme len nekonštatovali, že náš svet je chorý, ale ďalej už s tým nevedeli nič urobiť. Aby sme neostali pri nostalgickom spomínaní ako to bolo voľakedy, ale aby sme sa sami učili, čomu žiť a čomu raz aj umierať. Ježišovo slovo nás učí nevpúšťať si do srdca zlo, učí nás nahrádzať zlo dobrom už v našom vlastnom vnútri. Ale Ježiš je s nami trpezlivý, nenástojí na tom, že musíme byť dokonalí. Narodenie tohto Ježiša - Slova dnes oslavujeme, a ono nám aj pripomína záväzok, ktorým sa Ježiš stal pre nás. Amen.